

Παναγιώτης Μαυροειδής

Μπαράζ σημερινών δημοσιευμάτων, σχεδόν με πανομοιότυπο περιεχόμενο, πράγμα που προδίδει την εκπόρευσή τους από συγκεκριμένο προπαγανδιστικό κέντρο, μιλούν για κούρεμα καταθέσεων στις ελληνικές τράπεζες.

Τα προβαλλόμενα σενάρια είναι πολλά, αλλά ο στόχος είναι σαφής και μοναδικός: Καλλιέργεια κλίματος φόβου με την ελπίδα αυτός να λειτουργήσει υπέρ του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα της Κυριακής.

Ας δούμε τα πράγματα ψύχραιμα.

Στην περίπτωση του ΝΑΙ

Στην περίπτωση που επικρατήσει το ΝΑΙ, ο κίνδυνος για κούρεμα είναι ορατός. Οι τράπεζες ήδη αποδυναμωμένες από τη φυγή των κεφαλαίων, θα βρεθούν ακόμη περισσότερο εκτεθειμένες στη δίνη της πολιτικής κρίσης που θα ακολουθήσει με τη διαφαινόμενη ανατροπή της κυβέρνησης με ανοιχτή εκβιαστική παρέμβαση της ευρωζώνης, χωρίς να αποκλείεται και αυτό ακόμη το ενδεχόμενο να παραμείνουν κλειστές επ' άπειρον. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι **κάθε άλλο παρά θα έχουμε «ομαλές πολιτικές εξελίξεις», στην περίπτωση που τα αρπακτικά του ευρωπαϊκού κεφαλαίου μέσω της ΕΕ, στηριζόμενα και στο «πρόθυμο» ντόπιο αστικό στρατόπεδο, επιχειρήσουν να επιβάλλουν μια δοτή κυβέρνηση μαριονέτα τους.**

Ακόμη όμως και αν δεν υπάρξει αυτός ο παροξυσμός, στην περίπτωση επικράτησης του ΝΑΙ και της αναγόρευσης της σωτηρίας της ευρωζώνης και του τραπεζικού συστήματος ως βασικού κριτηρίου, οι ελληνικές τράπεζες, ήδη στα πρόθυρα χρεωκοπίας και μη εκπληρώνοντας τα κριτήρια ευστάθειας της ΕΚΤ, θα χρειάζονται ανα-κεφαλοποίηση. Σε αυτή την περίπτωση, όπως έχει γίνει γνωστό ήδη από την περίπτωση της Κύπρου, η σχετική

κοινοτική οδηγία “για την ανάκαμψη και εξυγίανση τραπεζών” προβλέπει πως αν μια τράπεζα χρειαστεί διάσωση, οι αρχές δικαιούνται υπό προϋποθέσεις, να επιβάλλουν «κούρεμα» ακόμη και των καταθέσεων (bail-in)

Στην περίπτωση του ΟΧΙ

Στην περίπτωση που νικήσει το ΟΧΙ τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Πρώτα πρώτα, με την ενθάρρυνση της λαϊκής παρέμβασης και τη δυναμική της αντίστασης στις διαταγές των Βρυξελλών, **η ασυδοσία της ΕΚΤ και της ΕΕ, θα έχει δεχθεί ένα ισχυρό πλήγμα** και θα έχει μειωθεί ο παραπάνω κίνδυνος. Χωρίς φυσικά να εξαλειφθεί.

Ειδικά στην περίπτωση που οι εξελίξεις αποκτήσουν δυναμική εξόδου από την ευρωζώνη, τα πράγματα θα είναι ακόμη πιο ευνοϊκά και όχι αρνητικά. Η αποχώρηση από την ευρωζώνη και η έκδοση εθνικού νομίσματος με καθορισμένη ισοτιμία αρχικά 1 προς 1, μπορεί και πρέπει να συνοδευτεί από κινήσεις ελέγχου της εξόδου των μεγαλο-καταθέσεων από τη χώρα, ελέγχου της ανεξέλεγκτης εισόδου κεφαλαίων για εύκολες αγορές περιουσίας, αλλά και μέτρα διασφάλισης των λαϊκών καταθέσεων. Το αντίθετο ακριβώς δηλαδή με ότι γίνεται τώρα! Στην περίπτωση αυτή, προφανώς δεν ξεκινάει κανείς ούτε από τα κριτήρια ανακεφαλοποίησης των τραπεζών που έχει θέσει η ΕΚΤ, ούτε από την προστασία της ευρωζώνης, αλλά από την ανάγκη στήριξης ενός **δημόσιου** τραπεζικού συστήματος, με έκδοση χρήματος, ως μοχλού μιας άλλης οικονομικής και κοινωνικής πορείας με χρηματοδότηση των δημόσιων επενδύσεων και τη δημιουργία θέσεων εργασίας στο εσωτερικό. Μην ξεχνάμε ότι τις σημερινές τράπεζες τις χρεωκόπησαν οι τοκογλύφοι τραπεζίτες μέσα και με τι ευλογίες της ευρωζώνης, την ίδια στιγμή που βούλιαξαν τον κόσμο στα χρέη. Από τις κρατικές τράπεζες και με τον κόσμο συμμετοχο σε μια άλλη πορεία προς όφελός του, όχι μόνο μπορεί να προστατευθούν οι καταθέσεις, αλλά και να αντιμετωπιστούν και τα δικά του χρέη με διαγραφή ή ελάφρυνση.

Η πραγματική περίπτωση της Κύπρου

Ποιος αλήθεια όμως κούρεψε τις καταθέσεις στην Κύπρο; Μια αριστερή κυβέρνηση που ξεκίνησε αντάρτικο ενάντια στους άρχοντες της Ευρωζώνης και της ΕΕ και τιμωρήθηκε παραδειγματικά;

Καμία σχέση!

Πρώτο: Το κούρεμα των καταθέσεων στην Κύπρο, το αποφάσισε, το επέβαλε με ωμό

εκβιασμό και το εκτέλεσε ο επίσημος μηχανισμός της ευρωζώνης.

Το ανακοίνωσε ο Μισέλ Μπαρνιέ μέσω Twitter (!) στις 3 τη νύχτα στις 16 Μαρτίου 2013

“Το «**κούρεμα**» των **τραπεζικών καταθέσεων**, που εφαρμόστηκε με το πρόγραμμα διάσωσης της **Κύπρου**, μπορεί να επαναληφθεί **οπουδήποτε αλλού στην Ευρωζώνη**, καθώς συνιστά «προηγούμενο», αναφέρει σχετικά σε έκθεσή του ο οίκος πιστοληπτικής αξιολόγησης Standard & Poor’s (S&P).

Δεύτερο: Πρόεδρος της Κύπρου ήταν ο Νίκος Αναστασιάδης με κυβέρνηση ΔΗΣΥ δηλαδή του δεξιού “αδελφού” κόμματος της ΝΔ.

Το Κυπριακό κοινοβούλιο αρχικά αρνήθηκε το κούρεμα, επιχειρώντας τη γνωστή “διαπραγμάτευση”. Δηλαδή, χωρίς έστω να **απειλήσει** με αποχώρηση από την ευρωζώνη, ζήτησε **έλεος** από αυτήν. Παρά το γεγονός ότι σε αυτή την τακτική επιτεύχθηκε “εθνική ενότητα και συναίνεση”, με στήριξη και από την αριστερά, η ευρωζώνη τους εξευτέλισε κυριολεκτικά επιβάλλοντας την επομένη μέρα μια συμφωνία με ακόμη βαρύτερους όρους (κούρεμα κατά 40% οι καταθέσεις των κυπριακών τραπεζών που υπερβαίνουν τα 100.000 €)

Στην Κύπρο λοιπόν, δεν οδήγησε σε συμφορά η αντίσταση και η ρήξη, αλλά αντίθετα η λογική της “διαπραγμάτευσης”, με προ-ανακοινωμένη την κατάθεση των όπλων. Αυτή για την οποία μιλούσε ο Σαμαράς πριν εκλεγεί, η ίδια για την οποία κάνει λόγο ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα.

Συνεπώς,

μια αποφασιστική στάση ρήξης, με ένα **νικηφόρο ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της Κυριακής** και μια ήττα της λογικής της (αδύνατης) συμφιλίωσης με την ευρωζώνη που ονειρεύεται η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ από την ερχόμενη Δευτέρα, είναι οι μόνοι παράγοντες που μπορούν να διασφαλίσουν τις λαϊκές αποταμιεύσεις.

Διαφορετικά, η Κύπρος, πράγματι, δεν είναι μακριά....